

Belátom

Belátom, nem lesz mondat majd,
amelyet ruhaként ráadhatok, ezért marad megnevezetlen.
Lehetett volna kézben tartott rózsa,
amelynek napja körül, illat foglyaként zümmögő darázs,
bolygók és arcok keringenek, belerévülve a körforgásba,
a rózsa, amelyet sosem adnak senkinek át.
Lehetett volna az, aki a szál virágra vár, és ezért
olvassa az érkező vonatok hol fényes,
a távolság szennyével hol teleírt ablaklapjait,
amelyek mögött utasok derengnek.
Avagy éppen röpké és szürke folt, nevenincs madár,
amely az állomáscsarnok vastraverzei között cikáz,
magával ragadva a várakozás kopott mítoszát,
mintha angyal, amely megcsömörlött az örökléttől.
Vagy fénykép, amelynek a másik oldalát senki nem ismeri.
Költő, aki régimódú könyveket ír,
és kinek oly illatos egyik-másik verse, mint a rózsabor.
Belátom, nem, nem lehet soha megnevezve.

Elmondhatom

Elmondhatom, hogyan állt a telt kékhold az égen,
amit, mint hús az ólomlövedéket, befoglalt az éj,
mellette, mintha nem is számítana, édes illat volt,
amelyet édeninek mondanak. Azóta tudom,
halálom időpontján kívül nincs egyéb időm.
A tökéletességtől megfosztva,
bár rímes hexameterben, múltak a percek, középkori latinon,
azaz a hársfa árnyékában kapkodva mozognak
a fűszálak konok és aranyzöld árnyai, mielőtt
megfelelkeznek a testet adó fényről,
mielőtt átadják magukat az univerzum matematikai rendjének,
a csökkenő világ nem lett valahogyan kevesebb.
Azóta tudom, a nyelv lexikonjába zárva
milyen képek foglyaként érkeznek az éjjel, amelyben rálelek a névre,
mely, vasfűként a lakatot, lepattintja a titok zárát.
Ismerem, ebben a középkorban hogyan derengenek fel
a kódexek himnuszai és idilljei élén a méregzöld kezdőbetűk,
lopakodik a barbár férfi a gyönyör erdejében,
midőn az elemi világ a cikkanó holdfényben megdermed,
hogyan sóvárog pompás csípőd után a kezem.